

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Kniplerinden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015704864.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Da jeg traadte ind, foer hun, med et næppe hørligt "Ak!" op fra sin Haandgjerning; en let Rødme fløi, som i Blæst Skyggen af en Sky over Sneemarken, over hendes Lillieansigt, og forsvandt i samme Øieblik. Jeg kikkede hen til Sygesengen, opdagede strax, at den var tom, og ligesaa, at Datteren bar Sørgedragt. "Deres Moder" - sukkede jeg - "er nu hjembragt til en bedre Verden, end denne" - 277 hun tog Ordet; "hendes hentærede Legeme blev overgivet til Jorden i Søndags." Dette sagde hun med rolig Hengivenhed, uden andre Taarer, end et Par af mine. - Om hun saae dem, veed jeg ikke; thi hun var traadt til sin Commode, det eneste Gjemme, jeg bemærkede, og trak en Skuffe lidt ud; men vendte strax Ansigtet halvt om til mig, sigende: "Har De ikke savnet Noget, siden De var her forgangen? - Nei nei! De har ikke *villet* savne det - See her er deres Pung, ædelmodige Herre! i samme Tilstand, som jeg fandt den i Bordskuffen." Hun rakte mig Pungen - Jeg tog den ikke; den faldt i min Haand, fra den til Jorden. "Jomfru!" sagde jeg, "kunde jeg ikke paa anden og bedre Maade vise mig værdig til den Titulatur, De bærede mig med? eller vil De i denne Hytte fængsle Dem selv til Kniplebordet, indtil Døden forløser Dem fra et glædeløst Trældomsliv?" - Hun traadte mig et Par Skridt nærmere, med en bydende Anstand, og en mørk, om ikke skummel, Alvorsmine. "Sælsomme Mand!" talte hun med langsom og dæmpet Røst, "hvilken Forbindelse kan tænkes mellem vore Livsforhold? Jeg er bestemt af Skjæbnens Herre til dette eensformige Arbejdsliv, som De paatrykker Trællemærke. Ja, min Herre! jeg har ogsaa trællet, før for To, nu for Een. Bedre kan jeg dog friste Livet, da jeg er alene." - "Alene?" gjentog jeg, "intet Menneske skal være alene; ikke afsondre sig fra et Samfund, som Gud selv har stiftet. Bedre at komme i Berørelse med den almindelige Blanding af de Bedre og de Værre. Bedre at faae Bekymring og Modgang blandet 278 med Fornøielse og Medgang, end henslide sin Tid uden enten det Ene eller det Andet." - "Det maa dog Livsfangen," svarede hun, "Fordi han tvinges dertil" vedblev jeg; "men af sine Medmennesker," - "Saa ung!" lagde jeg til; "og dog uden Tillid til nogen af dem! saa aandelig dannet, og saa sørgelig klog! De tilhører en bedre Stand, end den, hvori De, maaskee først af Nødvendighed, men nu af egen fri Villie indstænges. - Jeg har baade Evne og Villie til at sprænge dette eensomme Fængsel, og give Dem en værdigere, en mere lønnende Virksomhed - kan De Tydsk?" - "Aaja" svarede hun, "jeg forstaaer ogsaa Fransk." - "Det er ypperligt!" sagde jeg, "min gifte Søster søger netop en Lærerinde til sine to Pigebørn, den ældste syv, den yngste fem Aar. Vil De tage mod denne Plads, skal De erfare, at baade Forældrene og de Smaa ville gjøre Dem Livet anderledes behageligt, end det hidtil har været. Indvilger De, kan De endnu i denne Dag tiltræde deres Post; den er ikke længere borte, end her i *Tønder*." - Hun rakte mig sin Haand, og det med et ganske nyt Ansigt, hvis Colorit smilende Haab havde tegnet. Jeg greb, jeg kyssede den fine Haand, som hun undseelig drog tilbage. Hun pegede paa sin Stol - den eneste hun havde - satte sig selv paa Sengestokken; og da jeg havde indtaget det anviste Sæde, hentede hun et langt Suk, og talte saaledes.